

Juhász Gyula

Gyász

Egy régi térkép fölé hajolok ma:
Ez Ádria, ez a Kárpátok orma.

Ez a Tisza, a magyarok folyója,
Ez itt a délibábos régi róna...

Egy ódon könyvben lassan lapozok ma,
S elrévedek a távol századokba.

És verseket idézek hunyt szemekkel,

Arany, Petőfi, zengő, messze tenger!

Rodostó, Döbling, Majtény és Világos,
Minden sötét lesz, és a vége gyászos.

Szenünk kialszik, és kihuny reményünk,
És oly halálos bánat az, hogy élünk.

Magyar vagy-e? – kérdik még néha tőlem.
Csitt! Lassan lépjete a temetőben.

Hungária

Hungária, te bús, te szent anya,
Dicsőséges fájdalmak asszonya,
Ki talpig gyászban állsz magányosan,
Van-e, kinek sötétebb gyásza van?

Te láttad őket, bokrétás vonat
Mint vitte halni hű fiaidat,
Dalolva mentek száz halálba mind,
És másokért pusztultak fiaid!

Minden nyomorból rész jutott neked,
S a diadal mind másnak integet,
S ma ezeréves gyászpalástodat
Vígán tiporja száz rabszolgahad.

Kikötnek, ütnek egy világ előtt,
Könnyes szemedre varrnak szemfedőt,
Házadba tör ma mind a martalóc,
És köntösödre kockát vet a móc!

Művészeted oltárán oltogat
Örök időkre fénylő lángokat,
Hungáriánk, s te főnséges, nyugodt
Gyással egekbe tartod homlokod!

A csillagokba emeled fejed,
Hol Isten trónol villámok felett,
Hol az igazság palotája van,
S a vértanúk várnak rád boldogan!

Hungária, te bús, te szent anyánk,
Csillagszemekkel nézz azért le ránk,
Földült tanyánkra, tört szívünkre nézz,
Könny a borunk, kenyerünk szenvedés!

A köntösünk nyomor, párnánk a gond,
De mégis, mégis, árva magyarok
Állunk e vak viharban, jegenyék,
S jöhet pokol minden verése még.

Ármány ölelhet, önkény ölhet itt,
Egek kárpitja repedezhetik,
Míg a szívünk ver, és míg ép a kar,
Magyar marad itt mégis a magyar!

1919